

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 1 травня 1986 року

№ 52 (3715).

Ціна 2 коп.



ТРУДОВА
ПЕРЕКЛИЧКА

РИТМ П'ЯТИРІЧКИ

Свято зустрічати трудовими перемогами — це вже добра традиція. У Гайворонському райкомі комсомолу підбили підсумки соцзмагання комсомольсько-молодіжних колективів за перший квартал стартового року дванадцятирічної п'ятирічки. Напередодні свята вітали переможців.

В. СЕМЕНЮК, групкомсорт тракторної бригади колгоспу «Більшовик» (керівник В. П. Глубовський):

— Закінчилися весняно-польові роботи. Приємно відзначити, що наша комсомольсько-молодіжна бригада вийшла переможцем. Членами бригади вироблено 2420 гектарів умовної оранки при запланованих 2350 гектарів. При цьому хлопці зекономили 1020 кілограмів пального.

ЧЕРГОВИЙ ПО РАЙКОМУ ЛКСМУ: Спасибі. Успіхів і надалі! Серед комсомольсько-молодіжних колективів молочнотоварних ферм переможцем вийшов колектив МТФ колгоспу «Мир» (керівник М. С. Савченко). Слово вам, Тетяно.

Т. ЛАДАНЮК, групкомсорт КМК молочнотоварної ферми колгоспу «Мир»:

— Наші тваринниці доглядають 108 корів. Валовий надій молока у нашого КМК становить 1388 центнерів (133 проценти), а надій від корови — 1285 кілограмів молока (121 процент). Жирність молока — 3,5 процента.

ЧЕРГОВИЙ ПО РАЙКОМУ ЛКСМУ: У обласному змаганні тепер тримають

першість знем'янські доярки...

Т. ЛАДАНЮК: Підтягнемось! Рік тільки почався...

В. КОВАЛЬ, групкомсорт єдиної комсомольсько-молодіжної зміни Гайворонського підвідділу Одеської залізниці (керівник П. К. Тимановський):

— Я розповім про роботу транспортників. Наша зміна обслуговує дві колії — вузьку і широку. Виконання плану погрузки на вузькій колії становить 112 процентів, на широкій — 105, продуктивність вагона відповідно — 111 і 132 тонно-кілометри.

М. РЯБОВОЛИК, групкомсорт комсомольсько-молодіжної бригади токарів механічного цеху Гайворонського тепловозремонтного заводу (керівник О. В. Райський):

— До Першотравня є трудовий дарунок — наш КМК виготовив продукції понад план на 2,9 тисячі карбованців. Зеконормовано 65 кілограмів кольорових металів, електроенергії — 470 кіловат-годин. Уся продукція прийнята з першого пред'явлення!

По райкому чергував і перекличку записав **Д. ДУМАНСЬКИЙ**. Гайворонський район.

КІРОВОГРАД — ТОЛБУХІН: ПРЯМА ЛІНІЯ

ДІАЛОГ ПОБРАТИМІВ

В останню неділю квітня ми традиційно відзначаємо День міст-побратимів. Цього року, як і щоразу, радіо і телебачення присвячувало цікаві репортажі — у багатьох містах свято вийшло на вулиці і площі. А мені пригадалось...

Сильні бархатисті голоси проникли у саму душу. Болгарські народні пісні змішувались сучасними. А потім ніжно схвилювало зазвучали «Полумосковские вечера». Болгарська делегація прощалася з Москвою. Там я і познайомилася з секретарем Толбухівського ОК ДКСМ Діаном Дяковим. В столиці у нас були розмови про Кіровоград, про нашу справу. Діан широким цікавився справами нашої комсомолки, я — їхніми. Діалог, що розпочався в Москві, не за-

кінчився. Сьогодні він продовжується. По телефону. Отже, на лінії Толбухін. Секретар по роботі з працюючою молоддю Толбухівського ОК ДКСМ Діан ДЯКОВ:

— Радий вітати наших побратимів з Кіровограда. Сьогодні у нас з вами, у всього прогресивного людства велике свято — День міжнародної солідарності трудящих. З Пернотравнем вас, друзі!

З'їзди наших партій — XXVII КПРС та XIII з'їзд БКП — намітили темпи зростання, визначили гострі і невідкладні проблеми всебічного прогресу соціалістичного суспільства, корінних змін в його економіці, в управлінні, словом, у всіх сферах життя. Сьогодні головне і для нас, і

НАША ЄДИНА ВОЛЯ



МИ — ЗА МИР!

В Кіровоградському Інституті сільськогосподарського машинобудування відбувся мітинг, присвячений Міжнародному дню солідарності молоді. Інтернаціональний колектив студентів з другого курсу машинобудівного факультету висловив свою солідарність із народами країн, які відстоюють своє право на незалежність, з молоддю Афганістану, Нікарагуа, Лівії... Учасники мітингу прийняли лист протесту проти дій рейганівської адміністрації:

«Ми, комсомольці і молоді Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, виражаємо гнів і обурення варварською агресією США проти суверенної Лі-

вії. Кров мирних людей, які загинули під американськими бомбами, — на совісті армії Сполучених Штатів. Ми, представники ВЛКСМ і молодіжних організацій іноземних держав, всі, хто навчається в інституті, у ці трагічні дні — разом із літвійським народом. Вимагаємо від адміністрації США припинити агресію і міжнародний шантаж. Руки геть від Лівії!». Цей лист протесту першими підписали 120 учасників мітингу — радянських та іноземних студентів, які навчаються у вузі.

В. ЗОЗУЛЯ.



Комсомольська нагорода

Постановою бюро ЦК ЛКСМ України Кіровоградська міська комсомольська організація нагороджена перехідним Червоном вимпелом ЦК ЛКСМУ «За успіхи в комуністичному вихованні молоді».

Цей нагорода міська комсомольська організація удостоєна за велику роботу по мобілізації комсомольців і молоді на активну участь у виконанні народногосподарських планів одинадцятирічної п'ятирічки.

Вітаємо з нагородою!

Л. ЯРМОЛЕНКО.



Цього року виповнюється 100-річчя від часу проведення робітниками міста Чінаго 1 травня 1886 року страйку з примогою 8-годинного робочого дня. Поліція розстріляла їх мирну демонстрацію, а наступного дня під час мітингу протесту, влаштували провокаційний вибух бомби.

Паризький конгрес І Інтернаціоналу в знак солідарності з робітниками Чінаго прийняв резолюцію про повсюдне проведення 1 травня 1890 року демонстрацій з вимогами встановлення 8-годинного робочого дня.

Першу революційну майєну пролетаріат Росії провів у 1991 році.

Відзначати день 1 Травня стало традицією трудящих усіх країн.

Напередодні свята трудящих в Центральному музеї Революції СРСР в Москві відкриється виставка, присвячена 100-річчю Першотравня — дня солідарності і братерства людей праці. Понад 200 фотографій, старовинних графіків і документів складають експозицію виставки.

На знімку: святкування 1 Травня в Німеччині (малюнок із німецького журналу 1893 року).

Фотохроніка ТАРС.

Кажуть, кукурудза — культура великих можливостей. Правильно. Але я б сказав, що це культура і не вичислених можливостей. Досить побіжного огляду зведення про урожайність пшени, щоб зрозуміти: результати дуже строкаті. Чули ми про 20-центнерні прожай; знаємо про 100-



ОБСІЯЛИСЬ!

центнерні і вище. Чому так виходить? Ясне діло, багато що залежить від родючості землі, застосованих сортів, своєчасності агро-технічних заходів, передових технологій вирощування. Я б ще додав таку важливу деталь: від організації праці в колективі.

Наша ланка минулого року одержала по 50 центнерів зерна з гектара — результат на наших неродючих землях, думаю, непоганий. Але і ми, як і спеціалісти господарства, вважаємо, що наші землі можуть мати більшу віддачу. Треба тільки своєчасно і високоякісно заправляти їх необхідними добривами.

Тож беручи зобов'язання на 1986 рік — 55 центнерів зерна з гектара — врахували два вищевказані моменти: поліпшити організацію праці і дати землі спонна те, чого вона вимагає. Саме ці резерви, віримо, допоможуть нам досягти наміреного.

Учора завершили сівбу зернової кукурудзи на всіх 326 гектарах. Тепер чекатимемо дружних сходів. Якщо ж з'являться бур'яни, писемоме страхові гербіциди. Потім приступимо до міжрядного обробітку, формування густоти посівів. Словом, все робитимемо згідно вимог індустріальної технології. Приділятимемо увагу якості виконуваних робіт.

Щодо сортів, то ми вже, здається, визначили найоптимальніший для наших

полів — «краснодарська-303». Урожай останніх років підтверджують, що ми на правильному шляху.

У нашій ланці 6 чоловік. Ланковий — досвідчений механізатор Іван Іванович Ставропольцев — уже два десятиліття працює біля землі. Групокомсорг — його син Сергій. Тільки-но влився в колектив Володимир Озерний, який повернувся зі служби в рядах Радянської Армії.

Коротко про кукурудзіводів усього нашого колгоспу. Більша частина тих, хто вирощує качанисту, — молоді. Так, молоді у нас довіряють. І я сказав би — небезпідставно, довіря вона виправдовує. Це стоїть у нас і Анатолія Постільника, і Віктора Сиденка, і Віктора Приходька, і Олександра Гавриленка, й інших. Багато робить для закріплення молодих механізаторських кадрів на селі голова колгоспу М. П. Ковган. Йому, до речі, тільки 30 років.

Отже, перший етап боротьби за врожай — сівбу — завершено. Попереду ще немало трудностей на шляху одержання високих кінцевих результатів. У свій успіх ми віримо.

В. ДОЛІНА,
член комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню кукурудзи тракторної бригади № 1.

Колгосп «Зоря»,
Онуфріївський район.

Т ОН ДЕНЬ видався зранку якимось мстувальним. Чи то од хвилювання, чи від щастя, чи від того, що падало з рук. Треба було швидко поїхати додому по господарству — та й до райцентру: сьогодні там їхньому колгоспу вручатимуть перехідний Червоний прапор ЦК КПРС, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ. Це за перемогу у Всесоюзному соціалістичному змаганні. А потім їй же треба до редакції районного радіомовлення — записати виступ, та й по

будинку, машини придбали...

Ні, не солодко їй довелося на перших порах. Бо робота вимагала не лише завзяття, але й уміння. А цього тоді ще не було. Втім, кинути роботу вона не могла — гордість не дозволяла. Хотіла довести й собі і всім, що не заради примхи, не заради пози пішла на комплекс. Довести, що це всерйоз.

Тепер уже стаж її роботи тут складає 7 років. Тепер тут багато чого зміни-

НАШ СУЧАСНИК

Вклонися

магазин пройтися — не часто за роботою виберешся, а тут хлопцеві треба нові черевики на весну купити...

Думка про сина одразу збудила в серці теплу хвилю нових почуттів. Прочинила двері до спальні: Андрійко мирно спав на своєму ліжку — було ще досить рано. Не втрималась, підійшла, поцілувала, поправила ковдру, що зсунулася. Треба було вже йти.

Після теплої затишної хати прохолодний ранок, що починався, збадьорював, просвіжав. Сіла в автобус. Заміготіли за вікнами придорожні дерева. Ось і комплекс пройшли, далі — пряма дорога. Рівно гуде мотор, люди стікають, не ремовляються. А вона думає. Про себе, про цей край, що став їй рідним — із п'яти років тут, відколи батьки перебралися сюди з Хмельниччини. Все тут рідне, все знайоме й любимо до болю: будинок культурний, місток над ставом, зупинка автобуса, школа...

Ш КОМУ вона закінчила майже на одні п'ятірки — всього з однією четвіркою. Тоді всі в селі думали, що подасється одразу до міста, слідом за братами — Миколою у них військовий, Василь — шофер у Києві. Та й вона сама мріяла в школі про фах юриста. Але виявилось, що рідна земля тримає її міцніше, як інших. Працювала в саду — робота звична ще зі школи, з тих часів, як вона, секретар шкільної комсомольської організації, приходила сюди на чолі спілчан-старшокласників допомогти збирати багатий урожай. А потім вирішила піти працювати на свинододільничий комплекс.

— Знаєте, — згадує Галина Жебеленко, — це у нас зараз на комплекс ледве що не конкурс. А тоді молоді не особливо туди рвалися. Я ж пішла, бо відчувала у собі досить сили й знала, а вигадана «непрестижність» цієї роботи мене не лякала. Та й син у нас із Вячеславом тоді народився, треба було подумати про матеріальну основу для сім'ї. Жили ми тоді ще біля батьків — це зараз ось колгосп виділив прекрасний



СВОЄМУ ДОМУ

було на краще і в цьому є і її частка. Та й до неї ставляться не як до початківця, який завтра може й на іншу роботу перейти, — шанують нарівні з учорашніми її наставниками Л. Г. Лабунець, К. К. Колесник... Ось і коли останній раз готувалася до переведення стада в літній табір, то В. В. Дудник, керівний комплексом, до неї підійшов: як вважаєш, слід нам краще організувати роботу? Та й голова колгоспу Герой Соціалістичної Праці В. М. Гуртовий прислухається до її думки — чи то виставленої на колгоспних зборах, чи й у приватній розмові. Бо знає: ця жінка даремно балакати не буде, бо за своє власне.

— Нас батьки, по-моєму, правильно вчили, — каже Галина, — не пуртяться роботи, робити її на совість. За ту науку вдячна їм. Взагалі для кожної людини роки, проведені в батьківському домі, важать багато. І важливо, щоб навчилися хлопцеві або дівчині любити своє рідне — зем-

лю, село, край, пісню — саме у той час. Бо потім вже не навчишся. Я кажу про любов до землі, діяльну, не одягнену в білі рукавички...

П РО ЦЕ ВОНА вже говорила того січневого дня, виступаючи перед земляками по районному радіомовленню. А право говорити так довела не лише роботою, але й активною участю в громадському житті. В колгоспі її знають і як агітатора, як людину, що не пройде мимо якоїсь несправедливості, щоб не втрутитися. Про що б не зайшла мова — чи про квіти, що прикрашають комплекс, чи про участь у Ленінському суботнику в школі — скрізь без неї не обійдеться. Такий характер.

це завдяки хорошій колгоспній базі (тут і достаток буряків, і дерть, і сімне борошно. Й молоко для молодняка) і завдяки добросовісному ставленню кожного колгоспника до роботи. Я не хвалюся, але скажу широким, що вже й дома думаю про роботу. І, знаєте, як випаде куди відлучитися, то тільки я переживаю за неї. Бо одна справа підмінна, а зовсім інше — я сама. Вже тільки гляну на яке поросля — і бачу, чим воно дихає. І у нас усі так до роботи ставляться, звідси й прибутки од роботи нашого комплексу колгоспу чималі. Недарма в народі кажуть: як дбаєш, так і маєш...

...Біля затишного обійстя Жебеленків розпускаються

яблуні, вишні. Троянди, традиційна калина. Огороді ще не поставили, не встигли. Але віє од господарів миром, спокоєм та достатком. Андрійко граєть з м'ячем.

— Іди сюди, сину! — гукає Галина. — Що це ти розхристанся, прохолодно ж... — і застібає синові курточку.

Вона щасливо усміхається. Їй приємні ці клопоти — часточка всього того, доброго, що вона має, живучи і працюючи на рідній землі.

— А чого б вам хотілося з того, що є на світі, найбільше? — запитую.

— Ви знаєте, наша вулиця називається вулицею Миру. І живуть на ній люди мирних, добрих людських професій — рілники, механізатори, доярки... От я й хочу, щоб жили ми так завжди — мирно, по-людськи. Щоб не тільки в моєму домі, але й в усіх було так. Щоб не було війни.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Колгосп імені Леніна,
Знам'янський район.

ЩЕ Й ТАКИЙ ЯРМАРОК СОЛІДАРНОСТІ

Того вечора у Недогарському сільському будинку культури була незвичайна обстановка. Святоково оформлене foyer, столики, на них — весняні квіти. Для відвідувачів була влаштована виставка-продаж кондитерських виробів, приготовлених молодими хозяйками. Чого тільки там не було: тортів, кексів, цукерки, печиво, горіш-

ки, солодкі напої, кофе, чай, компот — всього більше двадцяти видів виробів. В залі тим часом грав вокально-інструментальний ансамбль, проходив конкурс на краще читання віршів, виконання пісень, танцю.

Активну участь у проведенні вечора взяли комсомольці молоді подружки Г. і А. Шатравки, В. і

С. Мартинюки, В. та Ю. Смирнові.

Автори ідеї проведення вечора — молодий учитель гроші відправили у фонд миру. Комітет комсомолу район із працівниками будинку культури і далі має намір проводити подібні заходи.

Майстерня виготовила ласощі комсомолки В. Безз,

Л. Садізова, Л. Завірюха, Л. Куроедова.

Молодь села була дуже задоволена вечором. Вирішили виручити на ярмарку гроші відправити у фонд миру. Комітет комсомолу район із працівниками будинку культури і далі має намір проводити подібні заходи.

М. КАСАПЕНКО,
директор Недогарського будинку культури.
Олександрівський район.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ — ВАХТА МИРУ

«Ми перенесли, що Вахта пам'яті — Вахта миру сприятиме дальшому піднесенню політичної і трудової активності трудящих республіки, виховання їх в дусі безмежної відданості комуністичним ідеалам, принципам соціалістичного інтернаціоналізму», — підкреслюється в Зверненні активістів руху прихильників миру до трудящих республіки «Стартуємо на Вахту пам'яті». Натхненні пам'яттю про Велику Перемогу, вони стали на вахту, присвячену Міжнародному роковині миру, і закликали ветеранів та молоді ознаменувати кожний день — з 9 квітня по 9 травня — найвищими показниками в праці на кожному робочому місці. «Справа честі кожної бригади, ділянки, ферми — зарахувати до свого складу героїв минулої війни, добре попрацювати і за них, потурбуватися, щоб поруч не було жодного відстаючого», — говориться, зокрема, у Зверненні.

Десятки комсомольсько-молодіжних колективів Кіровоградщини, стаючи на Вахту пам'яті — Вахту миру, працюють тепер ударно — за себе і за героїв-земляків. Наприклад, залізничники Знамення і металурги Погозького нікелевого заводу зарахували в свої бригади спартанців Красногірня, хлібороби колгоспу імені Шевченка Ульяновського району — Героїв Радянського Союзу Д. О. Яремчука, Л. Д. Червонія, робітники Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені Таратута — Героя Радянського Союзу Г. О. Куроп'ятникова, котрий працював тут до війни і після — аж до останніх днів свого життя.

Наша розповідь про комсомольця сорокових років Григорія Куроп'ятникова, який навічно занесений в списки обласної комсомольської організації.

сина Батьківщини — бути до кінця днів своїх вірним бійцем, і тоді не буде сили, яка б зламала тебе...

На кораблях зачитували лист командуючого Чорноморським флотом віце-адмірала Л. Володимирського і члена Військової ради флоту контр-адмірала М. Кулакова:

«Військова рада Чорно-

СПОРТ

ФУТБОЛ

Є путівка до фіналу

Минулої неділі відбулись зональні змагання з футболу серед колективів фізкультури обласного агропромислового комплексу за програмою першої літньої спартакіади «Здоров'я» на приз Героя Радянського Союзу В. І. Гринчука, яка започаткована з ініціативи обласного промислового профспілки працівників агропромислового комплексу та обласної ради «Колоса».

У Новомиргороді, Ульяновці, Олександрівці та Долинській у футбольних турнірах взяли участь 18 найсильніших колективів районних агропромислових об'єднань. Двоєднень боротьба принесла перемогу в усіх 4-х зонах господарям поля, які і здобули путівку на фінал, що відбудеться 3—4 травня.

На стадіоні Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства найсильніших визначили матчі з участю команд обласних організацій, підприємств та навчальних закладів агропрому. Перемогли футболісти Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута, другими були гравці обласної реально-технічної поставчання агропромисла, третіми — господарі.

СУПЕРНИКИ «ЗІРКИ»

«КРИВБАС» (Кривий Ріг). Чотириразовий чемпіон республіки останні сезони проводить неблизько, а в 1985 році після лише 16-го місця. Та в нинішньому році «Кривбас» буде намагатися виправити становище. Серед новачків команди слід виділити досвідченого В. Несташевського, який у свій час в складі молодіжної збірної країни став чемпіоном Європи. З «Зіркою» гірники зустрічалися 36 разів 13 матчів виграв «Кривбас», 12 — наші земляки, ще 11 закінчили внічию. А ось різниця м'ячів на користь кіровоградців — 40—34.

«НАФТОВИК» (Охтирка). Деб'ютант всесоюзного чемпіонату поставив завдання залишитися в другій лізі. А чи захоче йому поступитися своїм місцем хоч якась з команд зони? Відповідь сезон 1986 року.

«ШАХТАР» (Горлівка). В 1985 році йому не пощастило, у розпал боротьби у Запоріжжя було запрошено диспетчера команди Г. Повара, а без нього гра не пішла, й на фініші «Шахтар» був лише дванадцятим. Але із вчорашніх невдач зроблено висновки: команда поставила високе завдання — посісти п'яте місце в республіці. Проти «Шахтаря» кіровоградці грають вдало: 14 перемог, 8 нічиїх та 8 поразок, м'ячі 35—27 на користь «Зірки».

«НОВАТОР» (Жданов). Вже давно не радує своїх прихильників «Новатор», те що команду ніхто не відносить до потенційних поставальників очок. Із 32 матчів «Зірка» виграла в «Новатора» 15 зустрічей при 7 нічиїх та 10 поразках й різниця м'ячів 36—28.

ТІЛЬКИ ОДИН РАЗ...

номорського флоту «Красный черноморец» 30 липня 1943 року — через чотири з лишком місяці після здійснення безприкладного подвигу нашим зем-

ка обласного Палацу піонерів і школярів, вирушивши в похід «Шляхами слави батьків».

Іще один документ привезли червоні слідопити з Н-ської прикордонної застави, де побували разом з дружиною героя-земляка. То — нагородний лист старшини 2-ї статті Григорія Куроп'ятникова:

«25 березня 1943 року на катер МО-065 і транспорт «Ахіліон» ділетіло кілька «юнкерсів». Куроп'ятников зустрів їх загоріжупальним вогнем із кулемета. Ворожини ос-

висадили глибинні бомби, що заходилися неподалік.

Поранений, стікаючи кров'ю, персгрізає нейтовні зубами, викладає шашки за борт, чим запобігає загибелі катера.

За безприкладний героїчний подвиг представляю т. Куроп'ятникова до звання Героя Радянського Союзу.

Командир катера МО-065 старший лейтенант П. Сивенко».

І не лише сторожовика врятував комсомолец Григорій Куроп'ятников. Саме завдяки його героїзму, кмітливості, мужності транспорт «Ахіліон» дійшов до Мисхако під супроводом катера, доставивши героям «Вогненної землі» зброю, боеприпаси, продовольство і зворотнім курсом — поранених.

Тоді, в грізному 1943-му, на всіх кораблях політпреціаніки, комсори зачитували рядки з флотських газет:

— Дій, як Куроп'ятников! Хай завжди тобою керує високе устремління

морського флоту поздоровляє вас, товаришу Куроп'ятников, з високою урядовою нагородою. Ваш героїчний подвиг, здійснений вами на славному гвардійському катері МО-065, надихав нас особливий склад Чорноморського флоту на самовіддану боротьбу проти німецько-фашистських загарбників. Впевнені, що, повернувшись у нашу бойову чорноморську сім'ю, ви будете як завжди, зразком стійкості, мужності і героїзму в боротьбі за нашу перемогу над німецькими окупантами.

І він повернувся, щоб торкнутися поглядом пробитої осколком ворожого снаряда книги Миколи Островського, подарованої сестрою письменника морякам «Мисливця» (так ще називали їх сторожовий катер МО-065), повернувся, щоб разом зі своїм бойовим командиром зустріти свято Перемоги.

М. ВІНЦЕВИЙ.

На знімку: Г. КУРОП'ЯТНИКОВ (фото 1943 року).



«Серед різних бойових реліквій, що експонуються в Центральному військово-морському музеї, є книга Миколи Островського «Як гартувалася сталь». Її розкриті сторінки залили кров'ю, а краї обкладинки обпалені. Трохи вище на стенді — портрет моряка. Ясні, випромінюючи тепло очі, дивляться на нас. Потім погляд мимоволі знову переходить на книгу, на сторінку, присягнувши кров'ю, де літери вогняні, та не втрачаючи своєї вогняної ясності.

«Найдорожче в людини — це життя. Воно дається їй один раз, і прожити його треба так, щоб це було нестерпно боляче за безцільно прожиті роки...».

Це — початок передової статті «Слава герою-моряку Григорію Куроп'ятникову», що була опублікована в щоденній червонофлотській газеті Чор-



ляком, про якого й досі збирають матеріали (спогади ветеранів-чорноморців, газетні публікації) піонери і комсомольці Кіровограда, зокрема, учні СШ №№ 32, 11, 13, 4, слідопити краєзнавчого гурт-

колками від бомб моряку відірвало ліву руку, поранило в груди і голову, але, стікаючи кров'ю, він продовжував вести вогонь правою рукою. На кормі катера загорілися димові шашки. Пожежа могла

ІСТОРІЯ З ГЕОГРАФІЄЮ, АБО ЩО ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ХРИСТОФОРА?

Отже, це був лише сон. Лише уві сні вчитель географії Микола Васильович Темечкін виявився таким хоробрим, що зумів сказати нахабі Степану Кладезному все, що про нього думає. Не спокусили його ні польський гарнітур, ні можливість «вигідного» шлюбу дочки... Така принциповість... Що не кажи, самому приємно. Вистава народного театру «Резонанс» Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна «Поставте хлопчику трійку» за п'єсою О. Івасченка здійснена В. Дейнекіним у формі комедії-гротеску. Виконавці ролей дещо перебільшували, навіть окарікатурували своїх персонажів, і не даремно виникли сумніви, чи не підраивають майбутні вчителі авторитет... училося! Нарікання минулого дня! Якщо авторитет є, його не підірвеш тим, що директора школи і його оточення (І. Федотова, І. Нікулєнко, Н. Ганич) показали, м'яко кажучи, в не кращому вигляді. Так треба було в ім'я того ж таки авторитету вчителя, який останнім часом завдяки старанням подібних тріо справді падає. Вітім, давайте вирішимо, чи так уже винна Інна Евдокимівна Воробйова, директор школи? Не для власного ж задоволення потрібен їй спортмайдан-

чик, де «дуби», подібні Христофору (О. Крамаренко), призи будуть завойовувати. Але для Інни Евдокимівни цей спортмайданчик — мрія життя. Як для Ксенії Борисівни (О. Нам'ятова), дружини принципального (уві сні!) географа, польський гарнітур. Подумати тільки, але все залежить від якогось там балбеса Христофора, що не може вивчити географію, але батечко в нього — «шишка».

Все, що відбувається на сцені, по-справжньому смішно і... сердито. І те, як дова прокидається головний герой Темечкін, забувши про переакцентовану, хоч тільки що вона йому снилась (цю роль грає В. Дейнекін), і те, як розмовляє по телефону із значною особою Кладезним (М. Барабуля) Інна Евдокимівна, і заключна сцена, коли Темечкін пускає в хід найпереконливіші докази — кулаки (сказав же поет, що «добро повинно бути з кулаками»).

...Від якоїсь там трійки залежить благополуччя багатьох людей. Хоч п'єса О. Івасченка написана кілька років тому, але сьогодні вона звучить злободенно. Майбутні вчителі підійшли до її прочитання з повною відповідальністю і запалом юності. «Коли б ці талановиті хлопчики і дівчатка виявилися такими ж сміливими і на своїх робочих місцях, — сказала знайома вчителька, — школі так потрібні сміливі люди!». Цілком поділяю її думку, як і приємні враження від вистави «Поставте хлопчику трійку», що, хочеться вірити, стане помітним явищем у театральній яєні Кіровоградщини, котра щойно почалася.

В. ФЕДОРОВА.

Колектив цеху № 3 Кіровоградського заводу «Гідросила» обладнав кімнату відпочинку. Вона одразу стала популярною. Збираються у ній робітники не лише під час обідньої перерви, а й після зміни. Тут за самоваром поздоровляють іменинників, майбутніх воїнів, молодих батьків, проводять диспути.

Заздрили сусідам трудівники цеху № 2. Та недовго. Самі вирішили обладнати подібну кімнату і незабаром вітали в ній пешого іменинника.

У деякі дні кімната надається в розпорядження окремих бригад.

На знімку: комсомольсько-молодіжна бригада В. П. ТАЛДІ в кімнаті відпочинку.

Фото В. ГРИБА.



Муслім МАГОМАЄВ:

«СЬОГОДНІ Я В КОХАННІ ВАМ ОСВІДЧУСЬ...»

КОР.: Вам подобається бути знаменитим? МАГОМАЄВ (рішуче, майже різко): Ні! (З підошвою). А чому ви про це запитуете?

Ну, звичайно, він подумав, чи не з тих я набридлих шанувальниць... Настороженість співака зрозуміти неважко, пригадуючи його пенування популярності у молоді 60—70-х років. Втім, слово «популярність», з яким асоціюється щось тимчасове, неперманентне, для Магомаєва не годиться. Доля у співака інша. З появою на естраді «топкового хлопчика» у скромному костюмі, який дзвічком від хвилювання голосом співав «Бухенвальдський набат» з такою емоційністю і трагізмом, що навіть обізнані в усіх тонкощах співу знавці застигли від несподіванки, — відразу заговорили про індивідуальність. Хвилював пісенний образ «лицаря наших мрій», що втілював на естраді Муслім Магомаєв.

У той час він був юним, все у його житті тільки починалося. «Адже тоді, Мусліме?» — запитую співака. Він коротко відповідає: «Значно раніше».

Так, слава (не популярність, підкреслюю!) прийшла до нього значно раніше. В дев'ятнадцять років Магомаєв, звичайний азербайджанський юнак, тільки-но вийшов на естраду. Перші кроки, перші зачарування, перші сподівання. І перемоги. Найголовніша — на Всесвітньому фестивалі молоді і сту-

дентів у Хельсінкі, де він співав уже згадану пісню В. Мураделі «Бухенвальдський набат» і пісню Е. Колмановського на вірші Є. Евтушенка «Хотят ли русские войны». До речі, останній пісня створювалася в розрахунок на незабутнього Марка Бернеса, з його особливою задушевністю співав Магомаєв своїм спокійним ліричним баритоном (дехто уважав

десятиліття без спального, красивого, мужнього голосу Мусліма Магомаєва. Не буде перебільшенням сказати, що саме Магомаєв приніс радянській естраді міжнародне визнання, виступаючи з концертами в різних куточках планети. Ойже, з нього все почалося. «Давайте домовимось», — попередив мене співак, — ви не ставитимете мені подібних пи-

Муслім Магомаєв
газети «Молодой комунар»
с личным поздравлением
Муслім Магомаєв

його голос «відверто оперним» і не зовсім помінявся: скоро, закінчивши Бакінську консерваторію, він поїхав стажуватися в Італію, в знаменитий театр Ла Скала) зумів передати і лірику і патетику прекрасної мелодії. Була ще одна причина, чому антивоєнний пісенний звукучал у виконанні Магомаєва так зворушливо — він присвячував їх пам'яті батька, якого ніколи не бачив і лише через багато років розшукав у Польщі його могилу.

Сьогодні нерідко можна почути, що на естраді головне не голос. Дійшло до того, що голос співака взагалі до уваги не береться. Але не уявити естради минулих

тань. Несоручно все-таки говорити про себе».

А я зовсім не запитую, а стверджувала. Переконана, Магомаєв як ніхто із співаків його покоління, зумів передати епоху в пісні. Недаремно композитор, який сьогодні ми називаємо класиками радянської пісні, знайшли в його особі кращого виразника своїх творчих ідеалів. Згадаймо лише: А. Островський, А. Бабаджанян — це ті, кого вже немає поміж нас. А Олександр Миколайович Пахмутова? І сьогодні Муслім вважає її своїм найдорожчим автором. Піснись, які дарують йому О. Пахмутова і поет М. Добропільов, надовго залишаються в його

репертуарі. Підтвердження цьому — концертна програма «Мої улюблені мелодії», показана нещодавно по Центральному телебаченню. де пролунала і знаменита «Мелодія» О. Пахмутової та М. Добропільова.

Слухаючи телевізійну трансляцію концерту, пригадуючи зимові зустрічі з Магомаєвим у концертних залах Москви, я б визначила його позицію так: сміливість. Десять років не з'являвся Муслім Магомаєв на естраді з сольними концертами. Це зовсім не означає творчого застою, звичайно. Багато було зроблено за цей час, зокрема, важливим для себе вважає Муслім Магомаєв композиторську діяльність, хоч і не поспішає захищувати себе до великого композиторського цеху. Просто людина, митець, вважає він, повинна піддавати все, що може, для загального добра. За ці десять років Магомаєв значно відрізняється від композитора. Численні інструментальні мелодії з елементами інтерпретованих східних легенд, музика до вистав і кінофільмів, нарешті, прекрасні пісні, які включають до свого репертуару інші естрадні співаки. Однак Магомаєв насамперед співак. Оперний, камерний, естрадний — але співак. Цікаво, що на початку своєї «карьері», головною він вважав оперну сцену, сьогодні ж віддає перевагу концертній діяльності, хоч інтерес до музичної класики у співака підвищився. Знаю-

чи це, легше зрозуміти його підхід до вибору репертуару. Восени минулого року Магомаєв знову вийшов на естраду і після такої довгої перерви, звичайно, який істинно стане його нова зустріч з аудиторією, він швидко включив до свого репертуару пісні минулих років, віддавши перевагу спокійним, «з металом і сольозом», сентиментальним мелодіям, ніби кидуючи виклик кумирам минулих часів, що з допомогою електроніки сподівалися сховати відсутність пісенного смислу і власного смаку. Втім, хтось, можливо, й захоче звинуватити Магомаєва: бачив ризикувати, обираючи нове. І це вже неправда. Ризик був якраз у тому, що він «не обирав нове». Не кожен би на таке підважився. Та й не кожному пробачили б слухачі. А Магомаєва ніби відкрили знову! Не переко-нуватиму вас — ви були свідками телевізійного концерту «Мої улюблені мелодії». Якось у присутності Магомаєва, навіть не звертаючись до нього, я подумала вголос: в чому ж секрет його співу?

— Що? Ніяких секретів, — заперечив він. — Просто співаю.

Чи так? Залишившись самим собою, артист став зовсім іншим. Справа не тільки в тому, що перед нами вже не «тоненький хлопчик на естраді підсвітеного міста», а серйозна, стримана, елегантна людина, трохи стомлена і мудра прожитим і пережитим. Зміни, які від-

булися з Магомаєвим, більш внутрішнього змісту. Сьогодні він вже не такий відкритий, бурхливий, його стиль на естраді став більш «класичним». Та перед нами все той же романтичний образ героя нашої юності: «Сьогодні я в любові вам об'явлююсь високим словом русського романса».

Спостерігаючи за Магомаєвим, не можна так легко відчувати, як йому подобається співати. Магомаєв співає з насолодою, з радістю. Він безмежно щасливий від музики, оркестру, свого співу, нашої уваги. І його радість — камерною для публіки. Ділитися радістю можуть тільки щедри і красиві люди. «Які риси повинні характеризувати знаменитого артиста?» — запитала я у співака. Почувши слово «знаменитий» (він дуже не любить розмов на такі теми, і це широкі!), Магомаєв збирався розсердитися, але передумав і відповів: «Скромність, а трохи згодом додаю — доброта».

Цими словами я хочу закінчити розповідь про народного артиста СРСР Мусліма Магомаєва, скромного і доброго Мусліма, якого люблять

люди. І він їх теж. Мені залишається лише додати, що концертні програми 1983—1985 рр. співака висунути на здобуття Державної премії СРСР.

В. ЛЕВОЧНО,
спецкор «Молодого комунара».

Москва—Кіровоград.

КОНКУРС «ЕРУДИТ»

За результатами сьомого туру ерудити за кількістю очок розташувалися в такому порядку: В. Печниченко (Знам'янка) — 270, В. Манойленко (Кіровоград) — 269, Ю. Іванов (Кіровоград) — 269, І. Чорноівал (Кіровоград) — 265, П. Ошніченко (Кіровоград) — 264, Е. Володимирська (Кіровоград) — 260, О. Серєда (Кіровоград) — 240, Ю. Чуб (Петрівський район) — 228, О. Овдієнко (Кіровоград) — 206, Н. Філоненко (Світловодськ) — 201, В. Ільченко (Вільшанський район) — 152.

За допущення в минулому кросворді неточність (неспівпадання букв у місці, де пересікаються слова 22-го питання по горизонталі та 19-го по вертикалі)

його автор О. Серєда штрафуется на 2 очка. Строк надсилання відповідей на кросворд В. Ільченка — до 22 травня.

КРОСВОРД

По горизонталі: 3. Найвище досягнення, здобуте в якійсь галузі. 5. Озеро в межах Бурятської АРСР і Іркутської області РРФСР. 7. Держава в Азії. 9. Творець Всесвіту у давньоскандинавській міфології. 10. Плетиво з тонких металевих ниток у ювелірній справі. 11. Планета. 13. Річка у Франції. 14. Літературний жанр. 15. Юний учасник партизанського руху на Україні під час Великої Вітчизняної війни. 16. Автор поеми «Суд у лісі». 18. Місто в Криму. 21. Дер-

жава на Близькому Сході. 22. Ріка в Казахській РСР. 23. Наука про будову Всесвіту. 26. Острів у групі Малих Антільських островів. 27. Принцип помсти у ранньофеодальних державах.

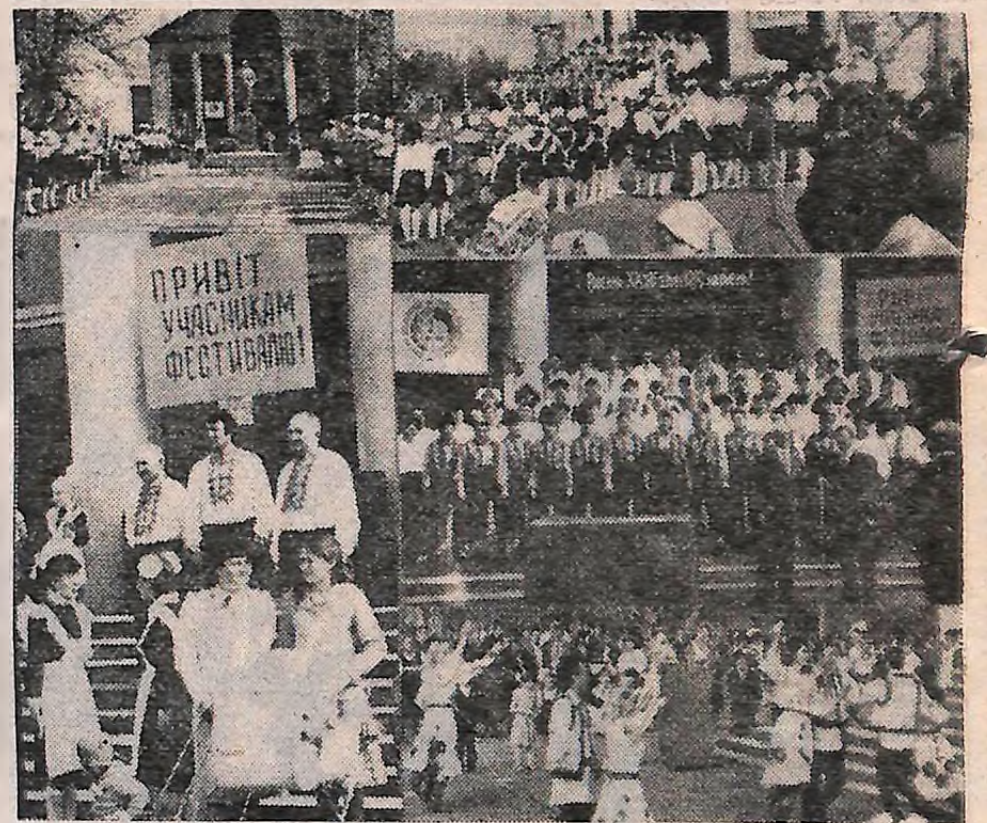
По вертикалі: 1. Горюча корисна копалина. 2. Плодове дерево. 3. Селище міського типу у Львівській області. 4. Форма ліній. 5. Цукровий пісок низької якості. 6. Внутрішня еодойма коралових островів. 7. Південна полярна область земної кулі. 8. Підставка, опора для обробки металів. 11. Оповідання А. П. Чехова. 12. Заклад, що виготовляє і випускає ліки. 15. Духовий музичний інструмент. 17. Ріба родини сарганових. 19. Найповільніший темп у музиці. 20. Російський художник-пейзажист. 24. Граматична категорія. 25. Однокорінні зуби людини і хребетних тварин.

Склад В. ІЛЬЧЕНКО.
Вільшанський район.

ВІДПОВІДІ

на кросворд О. Серєди, вміщений у «МК» за 5 квітня.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 6. Сурдоамера. 9. Коледа. 10. Лялена. 12. Альба. 14. Полонез. 15. Сиринка. 18. Аміан. 20. Сорорат. 21. Лялас. 22. Опіоманія. 23. Натаніан. 25. Полба. 27. Меренжа. 28. «Аміган». 32. Філософ. 33. Фантаст. 34. Садом. 36. Янугна. 37. «Ара-рат». 38. Севастіанов.
ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Кулетмет. 2. Оденка. 3. Скулеттор. 4. Смола. 5. Прилуни. 7. Богота. 8. Сиринка. 11. Кормопроїд. 13. Аквалангіст. 16. Полімед. 17. Карафна. 19. Назра. 21. Лампа. 24. Бенедетто. 26. Бровна. 29. Матрац. 30. Бострем. 31. Балатон. 34. Салат. 35. Малайя.



У Березівку Устинівського району на відкриття другого Всесоюзного фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня, прибули самодіяльні артисти з інших культурно-освітніх закладів району.

На знімках: на першому і другому фото зліва — піонери зустрічають гостей; глядачі біля імпровізованої сцени; угорі праворуч — виступає хор; в центрі праворуч — виступає вокальна група з Інгульського; нижче фото — танцюючі аматори з Донучасного.

Фото М. САВЕНКА.

ІНТИМ

● Чоловік і жінка знайшли спільну мову, коли позамаювали.

● Коли він зібрався зайнятися вихованням дочки, вже треба було готуватися виховувати внука.

О. ПЕРЛЮК.

СЮЖЕТИК

СЛУЖБОВІ СТОСУНКИ ЕПОХИ НТР

— В тебе вже заклали програму на сьогодні? —

запитав Робот Начальника відділу.

— Ні, поки що я мислю самостійно...

— Молодець!

МУЖЧИННИ ЕПОХИ НТР

Ішов, ішов і раптом зупинився: побачив граблі на стежці. Прибрав? Повернувся назад.

ФАУНА ЕПОХИ НТР

— Щобачи, Ластівочко, щечечі, — ехидно шипів Кіт, підкрадаючись до веселої пташки.

— Не з'їси, — не менш ехидно відрубала Ластівка, — я заводна іграшка.

Р. ПОПОВИЧ.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 4 травня ц. р.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.



БН 00666.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.



Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 238. Тираж 63 400.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.